

Arrest

**nr. 67 609 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 april 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 maart 2011 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 april 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die loco advocaat D. JADOT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers verklaarden op 9 oktober 2009 het Rijk te zijn binnengekomen en dienden dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste op 18 november 2010 om verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 57 718 van 10 maart 2011 weigerde de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 17 maart 2011 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekers per aangetekende zending ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

[...]

Het bevel gegeven het grondgebied te verlaten

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 10/03/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen (zeven) dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2.1. In de nota werpt verweerder een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang bij huidig beroep. Hij zet dit als volgt uiteen:

“Verzoekers ontberen naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het door hen ingediende beroep tot nietigverklaring, nu dit gericht is tegen het hen ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [...].

Immers, een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten maakt geenszins dat verzoeker dan niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven.

Inderdaad zal een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich mee brengen t.a.v. van verzoekers' (illegale) verblijfssituatie. Het voorgaande temeer daar in onderhavige zaak een bijlage 13 quinquies werd betekend aan verzoekers, in toepassing van art. 75 §2 van het K.B. dd. 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.”

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten “vermag de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hij niet is erkend als vluchteling, zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten, [de gemachtigde] beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen voordeel opleveren. Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de huidige vordering”, [...]

Bijgevolg zal dan, na eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkenen, die illegaal in het Rijk verblijven, ter kennis moeten worden gebracht, dit niet in het minst gezien de gebonden bevoegdheid die de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid desbetreffend heeft.

In casu dient te worden vastgesteld dat:

- Door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18.11.2010 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen,
- Verzoekers tegen deze beslissing een beroep hebben ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,
- De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 57.718 dd. 10.03.2011 eveneens geoordeeld heeft dat verzoekers dienden te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

Zodat de asielprocedure van verzoekers beëindigd is.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoekers werden geweigerd. Het betreft een gebonden bevoegdheid.

Een eventuele vernietiging van het in casu aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten, kan aan verzoekers dan ook geen enkel nut opleveren, zodat zij geen belang hebben bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde annulatieberoep niet ontvankelijk is, nu dit gericht is tegen het verzoekers betekende bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.2.2. Artikel 52/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van dezelfde wet, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan

drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken."

Uit het voornoemde artikel 52/3, § 1, blijkt dat, indien de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en die onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister of de gemachtigde beslist dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of 27 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten verantwoorden, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepaling, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3 en vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord "kan" dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor ter zake over een appreciatiebevoegdheid.

Uit de samenlezing van beide voornoemde bepalingen, volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, van de Vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid, geen gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde kan aldus overwegen om aan de vreemdeling

die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, bedoelde gevallen, al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

De verwijzing van verweerder naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen, doch deze laatste bepaling houdt niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat verweerder bij het geven van de bestreden beslissingen beschikt over een gebonden bevoegdheid, wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hun betoog luidt als volgt:

“Dat de aangevochten beslissingen uit gezondheidsoogpunt van verzoeker mogelijk een ernstig risico inhouden en blij kunnen geven van een onmenselijke en verzwakkende behandeling in de zin van bovenvermeld artikel;

Dat deze laatste, zoals mag blijken uit de op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bij de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf bijgevoegde medische stukken, meer bepaald lijdt aan een ernstige posttraumatische neurose die een geregelde en langdurige behandeling vergt;

Dat [de] terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst de definitieve stopzetting zou inhouden van deze behandeling en voor verzoeker een onmenselijke en verzwakkende behandeling zou inhouden;”

3.1.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat aan het door verzoekers bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoekers geenszins verplicht terug te keren naar hun land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994. Arr. R.v.St. 1994. z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem, kunnen doen rijzen wanneer er op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of

psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 5194, 29 juni 1994, T. Vreemd 1994. 253. noot VANHEULE. D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorleg[gen].

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoekers.

Verzoekers stellen hypothetisch dat de bestreden beslissing ‘mogelijk’ een ernstig risico inhoudt. Verzoekers verwijzen naar hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij benadrukt vooreerst dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kon houden met een nadien op 18.03.2011 overgemaakte aanvraag op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794. 30.3.1994, R.A.C.E. 1994. z.p.).

Terwijl uit het administratief dossier blijkt dat op 21.04.2011 in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekers zijn derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou zijn geschonden.”

3.1.3. De Raad kan slechts vaststellen dat eerste verzoeker, ter onderbouwing van zijn standpunt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg kan hebben, stelt dat hij lijdt aan een ernstige posttraumatische neurose en de stopzetting van deze behandeling “een onmenselijke en verzwakkende behandeling” zou inhouden. Eerste verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst niet kan behandeld worden voor zijn gezondheidsprobleem en dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zijn behandeling stopgezet wordt. Eerste verzoeker brengt immers geen enkel stuk aan waaruit kan afgeleid worden dat er in Armenië geen gespecialiseerde artsen zijn op wie hij een beroep kan doen. Hij toont evenmin aan dat er in zijn land van herkomst geen medische infrastructuur beschikbaar is of dat hij er geen toegang zou hebben tot de vereiste zorgen.

Er dient daarnaast op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De uiteenzetting van verzoekers laat dan ook niet toe enige schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij verstrekken volgende toelichting:

“Dat dit artikel meer bepaald het recht van ieder individu garandeert op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven;

Dat het privéleven en gezinsleven van verzoekers dat is van een gezin met 5 leden (verzoekers en hun 3 kinderen: [A.], geboren op 29.06.1999, [M.], geboren op 23.06.2000 en [D.], geboren op 03.01.2011) die perfect in België zijn geïntegreerd;

Dat de kinderen [A.] en [M.] conform de leerplicht school lopen;

Dat het feit dat verzoekers terug naar hun land van oorsprong moeten voor hen duidelijk een inbreuk op hun recht op eerbiediging van hun privéleven en hun gezinsleven zou vormen daar dit een breuk zou inhouden van de familie- en sociale banden die verzoekers intussen in België hebben gesmeed.”

3.2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekers geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van, hun recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekers op geen enkele wijze toelichten waarom zij hun recht op gezins- of privé-leven geschonden achten, nu de bestreden beslissing op het ganse gezin betrekking heeft. Het ganse gezin van verzoekers verblijft illegaal in het Rijk en dient het grondgebied te verlaten.

Er kan dan ook geen schending van art. 8 EVRM worden weerhouden.

Terwijl niet dienstig kan worden gewezen op het schoollopen van de kinderen.

Wat het schoollopen van de kinderen in België betreft, dient opgemerkt te worden dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na tijdelijk te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem.

Verzoekers hun beschouwingen zijn vaag en ongestaafd.”

3.3.2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft moet worden opgemerkt dat verzoekers verwijzen naar sociale banden die zij hebben opgebouwd, doch niet aantonen dat deze banden een zodanig karakter hebben dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Daarnaast moet worden geduoid dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekers enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt, zodat in casu hoe dan ook niet kan besloten worden dat deze beslissingen een inmenging uitmaken in hun privé- of gezinsleven. Verzoekers tonen ook niet aan dat zij hun gezinsleven niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Waar verzoekers verwijzen naar het feit dat hun kinderen in België schoollopen moet worden benadrukt dat verzoekers wisten of behoorden te weten dat hun kinderen slechts in België zouden kunnen blijven indien de ingediende aanvragen om een beschermingsstatus te verwerven werden ingewilligd en zij in het andere geval het land dienden te verlaten. Het gegeven dat hun kinderen in België gedurende een korte periode school hebben gelopen laat in voorliggende zaak dan ook niet toe te besluiten dat erop verweerder enige positieve, uit voormelde verdragsbepaling voortvloeiende, verplichting zou rusten om hen tot een verblijf te machtigen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK